

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **V. D. H.**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2026, č. j. X ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a stanovil dobu zajištění do 18. 3. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož podle něj došlo k porušení jeho práv. Žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Argument žalovaného, že uložení alternativy není možné v situaci, kdy se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jeví žalovanému jako účelová, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Pokud snad měl žalovaný

pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. I v případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, byl by nadále plně k dispozici žalovanému pro řízení o mezinárodní ochraně. Nelze též přehlédnout, že žalovaný žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) ani nevyslechl, omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný se měl žalobce doptat na informace potřebné pro posouzení alternativ k zajištění – doptat se na možnost spolupráce se žalovaným, vysvětlit podmínky alternativy atd. Pokud žalovaný nepřistoupil k provedení pohovoru, měl ve svém rozhodnutí reflektovat jak skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, tak v jeho prospěch, což se však nestalo. Žalovaný přednostně zohlednil skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, rozhodnutí je jednostranné, nepřiměřené a nezohledňující všechny relevantní skutečnosti. Skutečnosti jdoucí ve prospěch žalobce (např. aktivní spolupráce žalobce se správními orgány) žalovaný nijak nezohlednil.

3. Žalobce dále namítl, že odůvodnění délky zajištění je nedostatečné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole. Dále je nepřiměřené a zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Žalovaný se omezil na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Úvahy o délce trvání zajištění má tak žalobce za nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 9. 2. 2026 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC Vyšší Lhoty. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 4. 2. 2026, č. j. X byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území ČR za účelem správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2026 žalobce uvedl, že na území členských států EU vstoupil přibližně v září 2023. Přiletěl z Vietnamu do Maďarska. V Maďarsku pracoval jako skladník a následně si tam zažádal o povolení k pobytu. Do ČR přicestoval vlakem dne 30. 1. 2026 a pobýval zde u známého. Přicestoval za účelem návštěvy známého, neměl v úmyslu zde pracovat ani dlouhodobě pobývat. Uvedl, že si není vědom, že mu bylo povolení k pobytu v Maďarsku ukončeno dne 6. 9. 2024. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 25. 2. 2026 pak dále uvedl, že odjel z Vietnamu v roce 2023 na základě víza do Maďarska, tam byl asi 8 měsíců, pak vycestoval do Česka. V Česku nenašel práci, tak jel zpět do Maďarska, pak znovu přicestoval do Česka a pak zase do Maďarska. Aktuálně je bez cestovního dokladu, pas má u kamaráda v Maďarsku. V Maďarsku získal pouze pracovní vízum na dva roky, o udělení mezinárodní ochrany dosud v žádném státě nežádal. Žalobce měl u sebe povolení k pobytu v Maďarsku, platnost samotného průkazu skončila 31. 3. 2025. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 18. 3. 2026. Žalovaný shledal, že s ohledem na existenci pobytového oprávnění v Maďarské republice je dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), státem příslušným k vyřízení žalobcovy žádosti Maďarská republika, kterou již požádal o zpětné přijetí žalobce.

7. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vylíčení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kterou nijak nekonkretizoval.
8. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována velmi obecně a žalobce nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).
9. V první řadě je předně třeba ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude*

přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

11. Zajištěním cizince dochází k zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08 nebo ze dne 19. 7. 2022 sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za jasně definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování.
12. Na základě zjištění ze správního spisu, včetně žalobcem uvedených údajů o historii jeho pobytu na území Evropské unie, má krajský soud za zcela opodstatněný závěr žalovaného, že žalobce překračuje neoprávněně hranice členských států a z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správních rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění odůvodněně vyhodnotil, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu. Žalovaný dále odůvodnil, že na základě zjištěných okolností nelze rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Z těchto důvodů nebylo přistoupeno k uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť by v tomto případě nebylo účinné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016).
13. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro jeho zajištění. Žalovaným popsane důvody pro zajištění považuje krajský soud za přezkoumatelné.
14. Krajský soud se s argumentací žalovaného rovněž plně ztotožňuje. Vzhledem k dosavadnímu chování žalobce i soud považuje důvody pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu za naplněné. Žalobce nadto v žalobě uvedená zjištění žalovaného nijak nerozporoval, nijak soudu neosvětlil, proč by i přes jeho dosavadní pobytovou historii (dlouhodobé opakované nelegální překračování hranic mezi členskými státy a pohyb mezi Maďarskem a ČR, nelegální pobyt poté, co mu dne 6. 9. 2024 byla ukončena platnost povolení k pobytu v Maďarsku) měl soud uvěřit tomu, že by nyní své doposud protizákonné počínání změnil. Vzhledem k obecnosti podané žaloby proto soudu nezbyvá než konstatovat, že úvahy žalovaného jsou dostatečné. Rovněž krajský soud má vzhledem k uvedenému za to, že v případě žalobce je naplněn zákonný důvod pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť z jeho dosavadního jednání plyne

důvodná obava, že by nerespektoval rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu.

15. Žalobce namítal nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.
16. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
17. Byť lze v obecné rovině připustit, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v ZZC, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo, tedy k přemístění žalobce do Maďarské republiky, jakožto státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu Nařízení.
18. Podle závěru rozšířeného senátu NSS vysloveného v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, je při zvažování zvláštních opatření namíste zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.
19. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně již zmiňované usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37). Obdobný přístup je namíste aplikovat i v případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, které má zabránit útěku cizince před jeho přemístěním do jiného členského státu Evropské unie.
20. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce potencionálního uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nelze po posouzení krajským soudem považovat za jednostranné, nepřiměřené a nezohledňující všechny relevantní skutečnosti, jak žalobce namítal. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou a pobytovou historii žalobce, poukazuje na jeho dřívější pobyty, opakované nelegální překračování hranic, nelegální pobyt po ukončení platnosti povolení k pobytu a z toho plynoucí postoj k rozhodnutím správních orgánů jiných členských států. Uvedená hlediska považuje

krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů.

21. S ohledem na minulost žalobce se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a že od roku 2023 opakovaně neoprávněně překračoval hranice členských států a střídal pobyty mezi Maďarskem a ČR, nerespektoval skutečnost, že mu bylo ukončeno povolení k pobytu v Maďarsku, žádost o mezinárodní ochranu podal teprve až nyní, poté co byl zajištěn a hrozba nuceného návratu do vlasti se stala reálnou, není zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány.
22. Umístění žalobce do pobytového střediska je proto dle soudu vyloučeno. Nelze přisvědčit žalobcově argumentaci, že v případě pobytu v pobytovém středisku by byl správním orgánům k dispozici. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodu, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. Sám uvedl, že neměl v úmyslu zde zůstat a dlouhodobě zde pobývat. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu existují a trvají.
23. Vzhledem k uvedenému rovněž nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce o absenci výsledku žalobce a účelovém hodnocení skutečností toliko v jeho neprospěch. Předně je třeba uvést, že zákon o azylu při rozhodování o zajištění cizince s provedením jeho výsledku nepočítá. Uvedené výslovně plyne z ustanovení § 46a odst. 6, dle kterého v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Žalovaný tedy nijak nepochybil, jestliže žalobce k otázce jeho zajištění nevyslechl a vycházel mj. z informací získaných od Policie ČR. Žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jaké skutečnosti ohledně možností jeho spolupráce se správním orgánem hodlal v rámci takového výsledku žalovanému uvést.
24. Soud pak nesouhlasí ani s tvrzeným účelovým vyhodnocením zjištěných skutečností. Rovněž dle názoru soudu se jedná o podstatné a natolik závažné okolnosti, které zcela odůvodňují žalobcovo zajištění bez jakýchkoliv pochybností. Žalovaný zjištěné okolnosti hodnotil objektivně. Ani soudu totiž není zřejmé, jak by dosavadní nelegální jednání žalobce, popsané výše, mohlo vyznít ve prospěch žalobce. Pakliže žalobce dále naráží na svou spolupráci se správními orgány, není soudu zřejmé, o jaké spolupráci hovoří, pakliže se nachází v zajištění, a tudíž logicky nemá jinou možnost než se správními orgány spolupracovat. Má-li ona tvrzená spolupráce spočívat v tom, že žalobce odpovídá na otázky správního orgánu, rozhodně se nejedná o skutečnost, která by mu měla být přičtena k dobru, neboť je v jeho vlastním zájmu, aby správnímu orgánu vyličil všechny rozhodné skutečnosti v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a rozhodně to není skutečnost, která by mohla jakkoliv převážit výše uvedené okolnosti hodnocené v žalobcův neprospěch.

25. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska délky prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
26. Žalovaný napadeným rozhodnutím stanovil dobu trvání zajištění do 18. 3. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil s ohledem na existenci pobytového oprávnění v Maďarské republice, v důsledku kterého za účelem řádného a efektivního řízení podle Nařízení byla Maďarské republice odeslána žádost o převzetí žalobce. Žalovaný tak přistoupil k zajištění na 6 týdnů dle Nařízení.
27. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a příléhavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou provedení přemístění žadatele z jednoho členského státu do jiného členského státu v souladu s Nařízením. Procedura přemístění přitom zahrnuje nejprve podání žádosti, její přijetí a následnou faktickou realizaci přemístění, přičemž dobu 6 týdnů pro realizaci přemístění od vyhovění žádosti výslovně předpokládá Nařízení v čl. 28. Vzhledem k uvedenému a ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn právě z důvodu obavy z ohrožení realizace přemístění žalobce, se krajský soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou. Argumentace žalobce je v této části žaloby zcela nepřiléhavá, neboť odkazuje na odůvodnění žalovaného opírající se o délku soudního řízení, avšak to nekoresponduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

28. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 17. března 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně